

Mây Che Mù Mịt Biết Là Đi Đâu

Contents

Mây Che Mù Mịt Biết Là Đi Đâu	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Trở Về, Không Phải Một Bờ Vai Gió Trắng (1)	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Trở Về, Không Phải Một Bờ Vai Gió Trắng (2)	2
3. Quyển 1 - Chương 3: Ngóng Lại Xuân Tình Gửi Đỗ Quyên	5
4. Quyển 2 - Chương 1: Không Gặp Thiên Nhân Không Mực Thành	9
5. Quyển 2 - Chương 2: Vân Thâm Ở Đâu	14

Mây Che Mù Mịt Biết Là Đi Đâu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thời dân quốcEdit: Thổ Lạt & Thoa XùĐộ dài: 2 phầnĐầu đề của truyện chính là trong một câu thơ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-che-mu-mit-biet-la-di-dau>

1. Quyển 1 - Chương 1: Trở Về, Không Phải Một Bờ Vai Gió Trắng (1)

Edit: Thổ Lạt

Năm Giáp Thân, cuối xuân.

Sau khi ở Pháp mười năm, lần đầu tiên, Đường Vân Thâm trở lại Thượng Hải. Người nhà cử xe kéo tay tới đón. Xe đi trên đường, qua chốn đường phố xa lạ mà quen thuộc. Anh vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe không nhúc nhích, mãi đến khi đèn đường trắng đen mới tỉnh kia khiến anh quay đầu.

Quản gia Đường Âm thấy vậy, giải thích: "Thiếu gia vẫn chưa biết sao. Tháng bảy, tháng tám năm ngoái, Chính Phủ Quốc Dân tiếp nhận khu tô giới Pháp và khu tô giới cộng đồng [2]. Bây giờ, những con đường tên tiếng anh đó, đều được đổi thành địa danh của chúng ta."

"Đường Pétain thì sao?" Đường Vân Thâm hỏi kỹ.

"Bây giờ gọi là đường Hành Sơn rồi." Đường Âm cười nói.

"Đường Hành Sơn..." Đường Vân Thâm lặp lại tên đường này rất không có ý thức, dường như muốn bắt nó và nơi có lá ngô đồng sum xuê trong ký ức cùng nhập làm một.

"Bà chủ đã sai người đến đường Joffre, à... không, bây giờ gọi là đường Thái Sơn, đi tới DSS ở chỗ đó, mua bột hạt dẻ cậu thích ăn nhất. VẬY về liền có thể được ăn rồi!" Đường Âm lải nhải xong, khó nén được sự vui mừng, "Bà chủ nói từ khi còn bé, cậu thích nhất là ngày sinh nhật, hơn nữa mười ngày nữa là Đoan Ngọ, nhất định phải mời hết những cô gái đẹp chưa kết hôn ở Thượng Hải đến!"

Đường Vân Thâm hết sức yên lặng lắng nghe, anh còn nhớ sau khi qua sinh nhật mười bảy tuổi, mình liền đeo cặp vượt biển vượt đại dương đi du học. Mười năm, cảnh tượng lần sinh nhật đó vẫn rõ mồn một trước

mất. Lúc đó, anh vẫn còn là một thiếu niên, tiêu tiền như nước, khí phách tung bay, hoàn toàn không biết quốc gia đang rơi vào khủng hoảng, lãnh thổ đất nước sắp không còn. Mười năm ở nước ngoài, lòng xúc động vì nước nhà đã vô thức khắc cốt ghi tâm. Sau năm Đinh Sửu, Thượng Hải lâm vào cảnh đơn độc. Tuy anh đang ở Paris, cũng chưa từng tổ chức một lần sinh nhật nào cho mình.

Xe đi vào đường Hành Sơn, hai cây ngô đồng Pháp hai bên vẫn giữ nguyên bộ dáng năm ấy.

"Nơi đây, không phải trường học sao?" Đường Vân hết sức nghi hoặc nhớ lại tòa gạch đỏ tường cao vừa mới nhìn lướt qua, tòa nhà được canh gác nghiêm ngặt, khẽ nhú mào. Anh vẫn còn nhớ John nhỏ con của thương nhân John người Mỹ, đã đọc sách ngay tại chỗ này. Trong nhiều buổi tiệc sinh nhật của anh, John nhỏ đều có tới.

Về mặt Đường Âm có vẻ không tốt, ông đề thấp giọng nói: "Sau khi người Nhật Bản đến đây, nơi này liền biến thành doanh trại cao khoa, bộ phận đặc biệt của Bộ tư lệnh quân cảnh. Bây giờ tên là "Bối công quán", còn đáng sợ hơn cả số 76. Mọi người không có chuyện gì đều đi tránh chỗ này."

Đường Vân Thâm không hỏi thêm nữa, chỉ ngơ ngác nói: "Mọi người trong nhà có khỏe không?"

Đường Âm nhìn anh, chần chờ một lát mới nói: "Ông chủ bà chủ đều khỏe, nhưng ngày ngày năm năm đều ngóng trông cậu trở về."

Đến nhà, bà Đường Cổ Bội Anh ra đón đầu tiên, lôi kéo Vân Thâm, hỏi han ân cần, hận không thể một lần nói hết những điều mười năm nay chưa nói được. Lại vừa tự gọt hoa quả, vừa dứt bột hạt dẻ, luôn coi anh như đứa trẻ bảy tuổi.

"Trưởng thành rồi." Một giọng nói hơi khàn khàn vang lên.

Lúc này Đường Vân Thâm mới ngẩng đầu, nhìn thấy cha Đường Vĩnh Niên.

Đường Vĩnh Niên đã nửa đầu tóc bạc. Ngẫm lại, cùng lắm ông cũng chỉ mới ngoài năm mươi. Đường Vân Thâm rất ít nói chuyện cùng cha, từ nhỏ, anh muốn gì còn chưa kịp mở miệng, Cổ Bội Anh đã đưa đến trước mặt anh trước. Mà lần nào Đường Vĩnh Niên cũng chỉ không mặn không nhạt nói hai câu, đã đi rồi.

Nói ra thì, cha là cha ruột, nhưng mẹ không phải mẹ ruột.

Mẹ ruột của Đường Vân Thâm là bà tám của Đường Vĩnh Niên, sinh anh xong liền chết. Cổ Bội Anh vốn là đào hát, sau khi gả cho Đường Vĩnh Niên thì trở thành bà chín được sủng ái nhất. Bởi vì bà không thể sinh con, nên Đường Vĩnh Niên giao Đường Vân Thâm cho bà chăm sóc. Sau này, Cổ Bội Anh cưng chiều Đường Vân Thâm có tiếng, khiến mọi người ấn tượng nhất là khi Đường Vân Thâm rời nhà năm mười bảy tuổi, Cổ Bội Anh khóc ngất tại bến tàu. Mọi người đều nói mẹ ruột cùng lắm cũng chỉ được như thế.

"Ài, một chuyến đi những mười năm, giờ đã 27 rồi, vậy mà vợ con đều không có." Cổ Bội Anh bắt đầu nói chuyện chung thân đại sự của con trai với Đường Vĩnh Niên, "Đã nói đừng để nó đi rồi, ông lại nói cái gì nam nhi chí ở bốn phương. Bây giờ xem kìa, bốn phương đã thấy hết rồi, trở về vẫn chỉ có một mình."

Đường Vĩnh Niên cũng không tranh cãi, chỉ cười cười, nói: "Có bà ở đây, tôi không lo."

"Tôi đã sớm tính xong rồi, Đoan Ngọ năm nay, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt PARTY sinh thật cho Vân Thâm. Tôi muốn mời tất cả thiếu nữ khuê tú của Bến Thượng Hải..."

Đường Vân Thâm ở nước ngoài, người quen gặp hàng ngày cũng không nhiều, đột nhiên có giọng nói thao thao bất tuyệt như vậy, rất ấm áp, nhưng vẫn có chút không quen. Anh nhìn khắp xung quanh, muốn chuyển đề tài, chợt thấy một bóng dáng nhỏ xinh ngoài cửa sổ.

"Cô ấy là ai?" Đường Vân Thâm hỏi.

2. Quyển 1 - Chương 2: Trở Về, Không Phải Một Bờ Vai Gió Trắng (2)

Cổ Bội Anh đang nói dở nhìn theo ánh mắt anh, về mặt phần khởi khi này lập tức trở nên âm u, liền thở dài nói: "Ài, con bé tên Trương Khởi Nguyệt. Năm đó khi ở gánh hát Đan Quế, mẹ con bé là người thích xem kịch của mẹ. Quan hệ của bọn mẹ rất tốt, như chị em ruột. Mẹ con bé tính tình thẩn thẩn, nhiều lần

ra mặt cho mẹ, vậy nên đắc tội với nhiều người. Sau này, gả đi Nghiễm Châu, nói là gia đình quan Tây giàu có. Sau này bọn mẹ cắt đứt liên lạc. Hai năm trước, một bà tử đưa con bé đến tìm mẹ, nói cha con bé nghiện thuốc phiện, nhà chỉ còn bốn bức tường, muốn bán con, trước khi chết mẹ con bé nhờ bà vú đưa con bé đến Thượng Hải tìm mẹ... Lúc ấy con không có ở đây, mẹ liền nuôi con bé như con gái, thật sự đáng thương.”

“Cô ấy mấy tuổi rồi?”

“Năm nay chín tuổi, gần đây đã lớn lên không ít.”

Đáy lòng Đường Vân Thâm dâng lên hứng thú không nói nên lời, anh cúi đầu nhìn bánh hạt dẻ trên bàn, thuận tay cầm lên, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Con đi làm quen với em gái này.” Anh quay đầu cười với Cố Bội Anh.

Trong mắt Cố Bội Anh, anh vẫn là thiếu niên nghịch ngợm như trước. Bà sùng nịnh gật gật đầu.

Đường như cảm thấy phía sau có người lại gần, Trương Khởi Nguyệt xoay người nhìn.

“Anh là -- anh Vân Thâm?” Giọng nói của cô bé rất trong trẻo, rất thanh thoát, giống chim oanh hót buổi sớm.

“Em biết anh?” Đường Vân Thâm có chút nghi ngờ.

Ngày nào dì Bội cũng xem ảnh của anh rất lâu, thỉnh thoảng, em cùng xem với dì, nghe dì kể chuyện của anh. Bọn họ nói hôm nay anh sẽ về, em nghĩ dì Bội nhất định rất vui. Dì Bội vui là em vui, cho nên em muốn tặng anh quà.” Nói xong, cô bé cười hề hề vươn tay, trên tay cầm một nhành hoa hàm tiếu[3] nở rộ, “Hoa này có mùi trái cây, ngửi rất thơm. Từ nhỏ em đã thích nó. Tặng anh đó!”

Đường Vân Thâm cố gắng tìm chút ưu thương và tức giận trên mặt Trương Khởi Nguyệt, nhưng cô bé trước mặt tựa như thiên sứ, luôn tươi cười rạng rỡ. Anh như bị thu hút, không kiểm soát được cũng bắt đầu vui vẻ. Anh đan chân ngồi xổm xuống, đưa tay nhận lấy cành hoa, đưa lại gần ngửi: “Thơm quá, cảm ơn!”

Trương Khởi Nguyệt nhìn anh, chỉ khanh khách cười.

“Anh cũng có quà tặng em.” Đường Vân Thâm mỉm cười rút tay vào túi áo trước, hai tay nâng bánh hạt dẻ lên, đưa đến trước mặt Trương Khởi Nguyệt, cười cười nói, “Cái này cũng thơm lắm!”

Trương Khởi Nguyệt thấy bánh hạt dẻ, mắt sáng lên. Lập tức lắc đầu, nói: “Không, em không cần. Dì Bội nói, đây là món anh thích ăn nhất. Quân tử không giành đồ ăn người khác thích.”

Đường Vân Thâm nghe xong cười ha ha, không nhin được vươn một bàn tay ra sờ đầu cô bé, nói: “Cái đầu nhỏ em đây lại còn có học vấn. Được được được, em là nữ quân tử, nhưng hôm nay dì Bội của em đã nóng lòng mua hết bánh hạt dẻ ở DDS về đây, nếu em không ăn giúp anh, sẽ rất lãng phí. Ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần. Đúng không?”

“Ừm, vậy được.” Trương Khởi Nguyệt vui vẻ nhận lấy bánh hạt dẻ, lập tức cắn một miếng nhỏ, tỉ mỉ nhấm nháp.

“Sau này, anh sẽ gọi em là Khởi Nguyệt?” Đường Vân Thâm nhìn cô bé từ từ ăn, tuy gia thế cô bé suy tàn, nhưng vẫn giữ được bộ dáng tiểu thư nhà quan Tây.

Cô bé không trả lời ngay, mãi đến khi nuốt hết bánh hạt dẻ trong miệng xong, mới mở miệng: “Được. Dì Bội cũng gọi em như vậy.”

Khi ăn cơm tối. Đường Vân Thâm không thấy Trương Khởi Nguyệt, liền hỏi Cố Bội Anh. Cố Bội Anh nói, đứa nhỏ này rất kiên quyết, muốn ăn tại bàn nhỏ trong bếp cùng các bà tử, không lay chuyển được cô bé.

“Con đi tìm con bé.” Đường Vân Thâm buông đũa xuống, đứng dậy bước nhanh xuống phòng bếp.

Cố Bội Anh nghi hoặc nhìn bóng lưng của anh, nói với Đường Vĩnh Niên: “Hai đứa trẻ này lại rất hợp ý.”

Đường Vĩnh Niên bưng ly rượu lên, đưa đến bên môi nhấp một ngụm, không nhanh không chậm nói: “Có thể là ở lại nước ngoài lâu, cảm thấy người người đều phải ngang hàng.”

Cố Bội Anh lắc đầu: “Không đúng, nếu nó tỏ ra ngang hàng, vậy thì không thể tìm một người trong bàn nhỏ của kẻ dưới.”

Đường Vinh Niên cảm thấy đề tài này cũng không có gì đáng tranh luận, vì thế nên lại gấp một miếng đồ ăn, dứt khoát cúi đầu ăn cơm.

Chỉ một lúc sau, Đường Vân Thâm đã nắm tay Trương Khởi Nguyệt dắt đến. Cố Bội Anh có chút kinh ngạc, “Khởi Nguyệt, xem ra vẫn là anh Vân Thâm của con lợi hại. Dì gọi con cùng ăn, con luôn không chịu. Vân Thâm vừa gọi, con đã tới rồi.”

Trương Khởi Nguyệt hơi đỏ mặt, kéo cánh tay bị Đường Vân Thâm cầm, vẫn muốn rời khỏi.

“Không được đi.” Đường Vân Thâm nói khẽ. Sau đó lại lớn tiếng cười nói với Cố Bội Anh: “Mẹ, mẹ nói vậy là muốn đuổi Khởi Nguyệt về sao? Con vừa đến phòng bếp nói với Khởi Nguyệt, nếu em ấy không đi theo con, con sẽ ăn ở phòng bếp cùng em ấy.”

“Thằng nhỏ này, nói gì vậy? Mẹ cầu Khởi Nguyệt ở lại còn không được. Khởi Nguyệt mau đến đây, mọi người cùng ngồi xuống.” Cố Bội Anh kéo ghế dựa bên cạnh mình ra, rồi gọi: “Thím Trương, lấy thêm một bộ bát đĩa! Sau này ăn cơm, đồ ăn phải chuẩn bị cho bốn người.”

Khởi Nguyệt ngồi xuống cạnh Cố Bội Anh, căng thẳng quơ lấy đĩa, gấp đồ ăn trước mặt bỏ vào trong bát.

Cố Bội Anh trừng mắt nhìn Đường Vân Thâm, quả mắng: “Thằng nhóc này, ngồi xuống ăn cơm đi.”

Giờ khắc này, Đường Vân Thâm đột nhiên có chút xúc động. Cố Bội Anh trách cứ, khiến anh cảm thấy như được trở lại thời thơ ấu. Khi bản thân lớn như Khởi Nguyệt bây giờ.

Đoan Ngọ đến rất nhanh, PARTY sinh nhật của Đường Vân Thâm cũng bắt đầu. Hơi nóng trong cơn gió buổi sớm cũng đã được gỡ xuống, tỏa ra mùi hương mới, dinh thự lớn như vậy hôm nay khách khứa cũng đã đứng chật cả sảnh đường, rất náo nhiệt. Đường Vinh Niên đang giao tiếp với những người bạn trên quan trường của ông, mà Cố Bội Anh lại chỉ quan tâm đến chuyện tiểu thư nhà ai vẫn vẫn anh chưa gả. Đường Vân Thâm mặc tây trang trắng thơm sáng chói, khách quý đến dự tiệc đều thầm khen: Sống chết phải như thế!

Nhưng mà, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài, Đường Vân Thâm đã cạn kiệt sức lực. Anh không thể nói rõ không đúng chỗ nào, có thể là mình lớn tuổi thôi, anh nghĩ.

Một lúc sau, Cố Bội Anh lôi kéo Đường Vân Thâm vẫn đang ngẩn người, lặng lẽ nói: “Sao con không trò chuyện với Kim tiểu thư một lát? Người ta đã nhìn con rất lâu rồi.”

Đường Vân Thâm ra vẻ mơ màng nhìn Cố Bội Anh, “Kim tiểu thư nào? Vừa rồi anh thấy mười mấy cô gái lớn nhỏ, thật sự không nghĩ ra.

Cố Bội Anh kiên nhẫn giải thích: “Đã nói trước rồi, con lại không nghe. Chú ruột của Kim tiểu thư kia, là bộ trưởng bộ công thương. Mẹ thấy ánh mắt cô ấy nhìn con đặc biệt nhiệt tình, hẳn là đã để ý con rồi. Con cũng đừng bỏ qua.”

Đường Vân Thâm không muốn làm mẹ mất mặt, đành lòng đến trước mặt vị Kim tiểu thư kia, lễ phép hỏi thăm một tiếng: “Cô Kim, xin chào.”

Kim tiểu thư có gương mặt trái xoan, lông mi dài tinh tế, mắt to, cằm nhọn. Mái tóc dài uốn lượn, môi tô hơi hồng. Trong giới phụ nữ cũng được coi là mỹ nữ. Cô thu hồi ánh mắt vừa rồi, lễ phép bắt tay với Đường Vân Thâm, mỉm cười nói: “Anh Đường, chào anh.” Rất hân hạnh được biết anh.”

Đường Vân Thâm cứ thế trò chuyện câu được câu mất với vị Kim tiểu thư này. Bỗng có bóng dáng màu hồng nhạt hấp dẫn sự chú ý của anh. Anh vừa nhìn đã nhận ra đó là Trương Khởi Nguyệt. Cô bé mặc bộ đầm màu hồng nhạt, một đôi giày da hồng chạy lon ton. Cô bé quay đầu cười với anh, lộ ra răng khểnh đáng yêu.

“Nghe nói trình độ dương cầm của anh Đường rất cao.” Giọng Kim tiểu thư mềm mại uyển chuyển, “Tôi cũng thích đàn dương cầm, nhưng trình độ không tốt. Không biết hôm khác có thể có cơ hội thỉnh giáo một vài khúc nhạc không?”

Trò chuyện đến đây, Đường Vân Thâm quay đầu nhìn đứa trẻ đang cười với anh, đột nhiên nói: “Cần gì ngày khác, chi bằng chọn hôm nay.” Nói xong, anh tao nhả đi về một góc của đại sảnh, ngồi xuống trước chiếc Mendelssohn tam giác màu trắng. Mười ngón tay chạm vào phím đàn, tựa như có sức sống, bắt đầu múa lên xuống.

Tiếng nhạc vang lên, cả phòng đều yên tĩnh.

Đường như Đường Vân Thâm nghe thấy đôi giày da nhỏ màu hồng kia đang đến gần anh, dừng lại cách đó không xa. Trên mặt anh lộ ra nụ cười, giống như sảnh đường đầy khách khứa chỉ có mình cô bé. Mà trong không khí, anh mơ hồ ngửi thấy mùi tam thánh hương, đó là quà Đoan Ngọ anh tặng cô bé. Mùi hương này, giữa căn phòng đầy mùi nước hoa, khiến anh an tâm khó hiểu.

===

Chú thích:

[1] Mây giăng mù mịt biết là đi đâu: Tên tác phẩm lấy từ câu cuối bài thơ “Tìm ẩn sĩ không gặp” của tác giả Giả Đảo thời Trung Đường, tiêu đề bản edit được tham khảo từ bản dịch thơ của Tản Đà.

[2] khu tô giới: một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một nước khác quản lí.

[3] Hoa hàm tiếu (tên khoa học: *Michelia figo*): một loài cây họ ngọc lan (*Magnoliaceae*), thân gỗ bụi thường được trồng ở đền chùa với ý nghĩa tốt lành; lá mọc đối, nụ hoa có vỏ bao ngoài với lớp lông tơ mịn; hoa đơn, màu trắng ngà, vàng nhạt, nâu đỏ, gồm 6 cánh lớn, nhụy bao quanh đài quả màu xanh; hương thơm nồng về đêm.

Người Việt còn gọi hàm tiếu là lan tiêu, có lẽ do thấy hoa thuộc loài ngọc lan nhưng thơm mùi chuối chín nên ghép lại mà ra “ngọc lan chuối” (*Banana Magnolia*). Ngoài tên gọi hàm tiếu hoa (), khổ tử hàm tiếu (), bạch hoa hàm tiếu (), người Trung Quốc cũng gọi là hương tiêu hoa () dù trùng tên với hoa chuối (*Musaceae banana*). Còn người Nhật thì gọi là đường chủng chiêu linh ().

Hàm tiếu chính là nụ cười ẩn sâu tinh tế, không thấy ra vẻ cười (bật thành tiếng) như thông thường, nhưng không phải là cười mỉa mai, cạnh khoé ở trong lòng, mà nét mặt, nét môi rạng ngời hiền hòa, thanh thản. Đời vẫn thường vui ríu rít, nhưng đôi khi do thành kiến, đổ kỵ, nhìn đâu cũng thấy xấu xa, nên chẳng thể cười ra được, vì vậy nếu không biết tụy hỷ thì đâu dễ cười, nhất là cười nụ, cười thầm cho có duyên, có chất.

3. Quyển 1 - Chương 3: Ngóng Lại Xuân Tình Gửi Đỗ Quyên

Tháng năm, năm Ất Dậu.

Quân cách mạng quốc dân ở Quảng Tây liên tiếp thắng lợi, nước Đức đã đầu hàng vô điều kiện. Dưới tình cảnh nơi nơi vui mừng hưởng thụ, tình hình Thượng Hải lại càng thêm căng thẳng, rối loạn. Không ngừng có nhà xưởng đóng cửa, công nhân bãi công, cả thành phố gần như ở bên bờ vực đói khát.

Trong định thự nhà họ Đường, ánh mắt Đường Vân Thâm dừng trên lùm đỗ quyên sẫm màu. Trước đó, Đường Âm lấy một bốn thùng máu lợn lớn tưới hoa này, nói đây là hoa ăn mặn, có thể nở được là tốt. Đường Âm tưới rất cẩn thận, nhưng vẫn làm rơi vài giọt hồng hồng lên mấy cánh hoa.

Đường Vân Thâm thấy, màu hồng càng ngày càng sậm, sau đó biến thành đỏ tươi, sau cùng nở ra vàng nhuộm, tràn ngập dinh thự nhà họ Đường... Bình thường anh không hay bàn chuyện chính trị, nhưng cũng không phải hoàn toàn không hiểu. Anh biết cha đang làm gì, nhưng trứng lành trong tổ chim đã bị phá, bản thân không có dũng khí rời khỏi, chỉ có thể né tránh không đụng chạm.

Hiện nay, hơi thở nguy hiểm càng ngày càng nặng. Cả dinh thự họ Đường, có lẽ chỉ có một người, là thật sự một lòng vui vẻ. - -

“Anh Vân Thâm.”

Khởi Nguyệt bày ra vẻ mặt bực bội, chạy tới từ một góc trong vườn hoa, “Em thành công rồi!”

Đường Vân Thâm giấu đi vẻ bất an trên mặt, treo lên một nụ cười, rồi mới quay đầu lại: “Em lại đùa dai gì nữa đây?”

“Quà sinh nhật của anh!” Khởi Nguyệt cười tươi như hoa, “Em tự làm, thơm lắm! Mặt trên còn có tên anh...”

“Là sao?” Đường Vân Thâm nhận một hộp nhỏ tinh xảo.

“Mở ra xem thử đi.”

Đường Vân Thâm cẩn thận kéo nơ con bướm trên hộp ra, mở hộp giấy, bên trong là bột khối xà phòng tròn tròn. Bên cạnh khắc một vòng hoa văn hình mây, chính giữa là hai chữ “Vân Thâm” xinh đẹp. Mà dưới hoa văn hình mây, là trắng non lười liềm âm thầm ẩn giấu.

“Cô bé ngốc, giá cả bên ngoài tăng cao, em được lắm, học cách tự làm xà phòng. Hôm đó anh còn thấy em và bà Trương bán nước tương gì đó?” Đường Vân Thâm vươn tay, cưng chiều xoa đầu Khởi Nguyệt, “Em sợ nhà họ Đường không nuôi nổi em sao?”

Nụ cười của Khởi Nguyệt từ từ biến mất, sợ hãi nói: “Anh Vân Thâm, hôm đó ở trường có người nói chú Đường là... là...”

Thấy cô bé ấp úng, Đường Vân Thâm mơ hồ bất an: “Là gì?”

“Hán gian...” Giọng Khởi Nguyệt nhỏ như muỗi kêu, nhưng vào tai Đường Vân Thâm, vẫn rất khí phách. “Anh Vân Thâm, bọn họ nói có đúng không?”

Đường Vân Thâm không trả lời, chỉ hỏi thêm một câu: “Bọn họ còn nói gì không?”

Khởi Nguyệt nhìn anh, nỗi bất an trong lòng nhanh chóng tăng lên, giọng nói cũng run rẩy theo: “Bọn họ còn nói, kháng chiến thắng lợi, chú Đường cũng sẽ bị bắt...”

“Đủ rồi!” Đường Vân Thâm đột nhiên kích động, lập tức ý thức được, nỗi nóng với cô bé trước mặt chỉ càng để lộ ra nỗi sợ của bản thân, “Xin lỗi, Khởi Nguyệt.”

Khởi Nguyệt hoảng sợ, lần đầu tiên Đường Vân Thâm luôn ôn hòa nói chuyện lớn tiếng với cô bé như vậy. Lúc này, cô bé ngẩn người, không nói một lời.

“Cha không phải người như vậy...” Nói ra lời này, ngay cả anh cũng cảm thấy không còn sức lực.

Cuối cùng Đường Vĩnh Niên cũng bị bắt. Ở bên ngoài, giữa cảnh ăn mừng kháng chiến trắng lợi, thành phố Thượng Hải này, lại đổi chủ.

Đường Vĩnh Niên vừa đi, cả nhà họ Đường như bị rút sạch người đáng tin cậy. Cố Bội Anh mất tích hai ngày, rạng sáng ngày thứ ba, Đường Âm phát hiện bà đang hấp hối trước cửa dinh thự họ Đường. Đường Vân Thâm mặc áo ngủ lao ra từ trong phòng, nghe được bà nói câu cuối cùng, là “Công Tôn Xử Cửu chết rồi, Trình Anh chính là tội nhân thiên cổ. Sẽ không ai biết đứa bé kia rốt cuộc là cô nhi họ Triệu, hay là con trai ruột của Trình Anh. Người xưa sẽ tin lời nói của Trình Anh, nhưng người hiện tại...”

Câu nói lung tung này của bà, Đường Vân Thâm đã tốn rất nhiều thời gian suy nghĩ. Dường như Cố Bội Anh muốn nói với anh gì đó, nhưng anh không nghĩ ra. Nhưng thẩm phán của tòa án không chờ anh, Đường Vĩnh Niên nhanh chóng bị xử bắn vì tội Hán gian, mà dinh thự họ Đường cũng bị niêm phong.

“Khởi Nguyệt, em sợ không?” Bên tai Đường Vân Thâm vẫn vọng lại tiếng súng hỗn độn trên pháp trường lúc chiều. Người nhà thôi việc hết, nhà họ Đường lớn như vậy chỉ còn anh và Khởi Nguyệt.

“Không sợ. Em tin chú Đường là người tốt, một ngày nào đó, mọi người sẽ biết chú ấy bị oan.” Trong đôi mắt ngập nước của Khởi Nguyệt có sự kiên định vượt tuổi tác.

“Tốt.” Đường Vân Thâm vươn hai tay ra, ôm chặt lấy Khởi Nguyệt. Từ nay về sau, trong trời đất, anh chỉ còn một người thân này, “Ngày mai họ sẽ đến niêm phong nhà, tang lễ của mẹ kéo dài ít ngày, không thể làm lớn. Khởi Nguyệt, đêm nay chúng ta cùng đưa tiễn cha mẹ.”

“Dạ.”

Đường Vân Thâm trộm lùa đèn lên Mendelssohn tam giác màu trắng kia, bên cạnh bày ảnh chụp chung của Cố Bội Anh và Đường Vĩnh Niên.

“Năm đó, Lý Thúc Đồng cũng đưa tiễn mẹ của mình như thế này. Bây giờ, con cũng làm theo người trước, đưa cha mẹ một đoạn.” Đường Vân Thâm thì thảo với tấm ảnh. Mãi đến khi cha mẹ mất, anh mới phát hiện, mình không hiểu bọn họ chút nào. Anh vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, không hỏi nguồn gốc ăn mặc, không hỏi mưa gió sự đời.

Anh mệt mỗi đàn từng nốt nhạc, Khởi Nguyệt đứng bên cạnh, trái tim như bị bàn tay to nắm chặt, càng lúc càng nhanh, rồi sau đó từ từ tê dại, đến khi nước mắt rơi như mưa mà không biết.

Cuối cùng, Đường Vân Thâm ngừng lại, bởi vì tay anh đã run rẩy đến không có cách nào đánh đàn tiếp. Anh chậm rãi đứng lên, ra khỏi cửa.

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Anh đi thẳng đến bên bụi đỗ quyên, cơ thể lắc lư, rồi “ọe” một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi, sau đó từ từ ngã xuống.

Trương Khởi Nguyệt thấy anh đi ra ngoài, có linh cảm không tốt, nhưng chân đã hoàn toàn không còn cảm giác, dù lòng như lửa đốt cũng chỉ có thể khập khiễng đuổi theo từ trong nhà, nhìn anh ngã xuống. Vóc dáng Đường Vân Thâm cao lớn hơn cô bé, cô vốn không kéo nổi anh. Một khắc kia, cô bé lau khô nước mắt, lấy một tấm thảm mỏng và một chiếc ô từ trong nhà, nửa ôm lấy anh, để anh nằm trong ngực mình. Đêm hè, dù thế nào cũng có thể sống qua.

Khi mặt trời mọc, Đường Vân Thâm thức dậy. Anh bị ánh mặt trời buổi sớm chiếu chói mắt, thấy Khởi Nguyệt đang ngủ gật vẫn không quên giờ ô, mới giật mình hồi phục tinh thần.

Miệng vẫn còn sót lại một chút mùi, anh đưa tay lau miệng, vừa có tiếng động, Khởi Nguyệt liền tỉnh dậy.

“Anh Vân Thâm, anh sao vậy?” Cô bé sốt ruột hỏi.

“Anh không sao.” Anh đấu tranh ngồi xuống, miếng cường cong môi. Lúc trước anh không thể bảo vệ cha mẹ, bây giờ anh không thể để một đứa trẻ mười tuổi chăm sóc lại mình. Anh lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nói: “Khởi Nguyệt yên tâm, cả hai chúng ta sẽ không sao.”

“Dạ, em sẽ luôn ở bên anh Vân Thâm.” Cô bé đưa bàn tay nhỏ ra, bắt lấy hai đầu ngón tay của anh.

Đường Vân Thâm cười khổ: “Mười năm, có thể bên em thêm mười năm, là anh mãn nguyện rồi.”

Cô bé rưng rưng nước mắt, “Vì sao chỉ có mười năm?”

Anh vươn tay xoa đầu cô bé theo thói quen, nói: “Sau này, em sẽ có chồng. Cậu ấy sẽ thay anh chăm sóc em.”

Cô bé lắc đầu không chút do dự, “Không, em chỉ cần anh Vân Thâm.”

Đường Vân Thâm không nói gì nữa, chỉ nở nụ cười cứng đờ, ánh mắt trống rỗng.

Đi khỏi dinh thự họ Đường, một chiếc xe kéo chờ ở góc đường. Một người mặc đồ Tây bước xuống, vẫy tay với Đường Vân Thâm. Trương Khởi Nguyệt nhận ra anh, anh là trợ lý của em họ Đường Vân Tề của Đường Vân Thâm, Ngụy Trì.

Đường Vân Thâm gật đầu với anh, đưa hành lý trên tay cho anh, kéo Khởi Nguyệt lên xe.

“Vân Tề đâu?” Đường Vân Thâm hỏi.

“Sáng nay thiếu gia đã lên thuyền đi Hồng Kông. Lão Gia luôn buôn bán với người Anh, nên mấy năm trước cũng đã chuyển hơn nửa sản nghiệp đi. Trong đó có cả cổ phần của Đại lão gia. Bây giờ Đại lão gia gặp nạn, lão gia muốn anh mau chóng đi Hồng Kông. Vé tàu sáng mai của anh đã chuẩn bị xong rồi.

Đường Vân Thâm cảm thấy bàn tay Khởi Nguyệt chột run lên, anh hiểu ý cô bé, nói với người nọ: “Tôi không phải chỉ có một người.”

Ngụy Trì thật sự sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn Trương Khởi Nguyệt. “Anh muốn dẫn cô bé theo?”

“Con bé là em gái tôi.”

“Nhưng tình hình trước mắt, anh cũng biết rồi đấy, vé tàu dù có tiền cũng không mua được.”

“Tiểu Ngụy, lại phải phiền cậu nghĩ cách rồi.”

“Đại thiếu gia, anh đừng làm khó tôi! Tôi chỉ là một người làm, có thể có cách gì chứ.”

“Được, tôi không làm khó cậu. Đợi lát nữa đến quán trọ, tôi gọi cho chú hai.”

Trương Khởi Nguyệt nhìn Đường Vân Thâm cảm điện thoại công cộng ở đằng xa, nhìn bộ dáng anh cau mày, thầm quyết định. Cô bé biết hiện giờ anh đang mang tội danh Hán gian trên lưng, không thích hợp ở lại Thượng Hải nữa. Mà cô bé, không phải con cháu nhà họ Đường, nhà họ Đường nuôi cô bé nhiều năm như vậy, mà năm nay hai người già cùng qua đời, cô bé không có cách nào báo ơn, vậy thì ít nhất, cô bé cũng có thể không liên lụy anh.

Trên đường Đường Vân Thâm trở về phòng trọ, trong đầu lặp đi lặp lại lời chú hai nói “Con tội gì phải vì một người ngoài, đánh đổ tương lai của bản thân. Con bé đó vốn không quen không biết nhà họ Đường, có thể nuôi nó không công nhiều năm như vậy, cũng coi như không làm bà ấy... thất vọng rồi. bây giờ không phải muốn đưa nó theo là được.” Chậm rãi bước đến cửa phòng, anh dừng một lát, dấy lòng dâng lên nỗi sợ hãi, khiến anh không dám vươn tay mở cánh cửa này.

Không biết đứng ở cửa bao lâu, Đường Vân Thâm mới run run mở cửa. Vừa rồi, anh đưa ra một quyết định: Nếu khởi Nguyệt không thể đi, vậy anh cũng không đi nữa. Quyết định xong xuôi, anh cảm thấy có chút bi tráng. Anh vội muốn nói cho Khởi Nguyệt, mình không vi phạm lời hứa.

Mãi đến khi nhìn lấy lời nhắn trên bàn, Đường Vân Thâm mới hiểu mình thật nực cười biết bao. Khi anh đang đấu tranh cân nhắc, Trương Khởi Nguyệt lại không chút do dự rời đi, vì không muốn liên lụy anh. Vừa rồi anh còn tưởng mình đã hy sinh đủ lớn rồi, nhưng thì ra, cô bé còn quả quyết hơn anh.

Lúc này, Ngụy Trì mang hai chén vằn thắn tới, thấy vậy có phần sửng sốt.

“Cô bé Khởi Nguyệt đâu rồi?”

“Con bé đi rồi.” Đường Vân Thâm buông tờ giấy xuống, khàn giọng nói.

“Vậy... Cô bé sẽ đi đâu?”

“Tôi không biết.”

“Vậy anh...” Ngụy Trì muốn hỏi có tìm cô bé không, nhưng cảm thấy lời của mình có phần vượt phép, nên đành ngậm miệng.

“Cậu nói cậu không có người nhà?” Đường Vân Thâm không đầu không đuôi nói một câu.

“Đúng vậy.”

“Tốt. bây giờ tôi đi tìm Khởi Nguyệt, vé tàu để cho cậu. Đến Hồng Kông, phiền cậu nói với chú hai, tôi sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, chờ tin đồn qua đi, tôi và Khởi Nguyệt sẽ cùng nhau sang đó.” Nói xong, anh lấy vé tàu ra, nhét vào một tay Ngụy Trì, rồi lập tức xông ra ngoài.

Ngụy Trì nắm chặt vé tàu, về mặt mơ hồ.

Khi trời sắp sáng, cuối cùng Đường Vân Thâm cũng tìm thấy Khởi Nguyệt trong vườn hoa nhà họ Đường. Cô bé mở to hai mắt, nhìn anh một cách khó tin, anh không nói nhiều lời, kéo cô bé đi. Dinh thự nhà họ Đường trở thành địch sản bị niêm phong cất vào kho, anh thật sự không ngờ cô bé vẫn dám trở về, sau khi chạy gần như hết các nơi có thể nghĩ đến mà vẫn không thu hoạch được gì, hết hi vọng rồi mới đến nơi cuối cùng có thể nghĩ đến này thử một lần.

“Em cứ trở về như vậy, không sợ bị bắt lại sao!” Anh chưa bao giờ nghiêm khắc với cô bé như vậy.

“Anh đi đi, em không cần anh trông coi!” Ra khỏi dinh thự họ Đường, Khởi Nguyệt bắt đầu liêu mạng vùng vẫy.

“Em cho là em như vậy rất lợi hại, rất vĩ đại sao? Tự cho là mình thông minh!” Anh tóm lấy cô bé, lần đầu tiên đánh vào mông cô, “Em có biết anh lo lắng biết bao, sợ không tìm được em biết bao không hả?!”

Lần này Trương Khởi Nguyệt bị anh đánh đến ngất ngốc, nước mắt lưng tròng nhìn anh, cũng nhảy xuống. Đường Vân Thâm không ngờ cô bé lại khóc như vậy, nhất thời không biết làm sao. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ khẽ than, “Xin lỗi”, lại chỉ đồng hồ trên tay nói: “Em xem này, bây giờ thuyền đã đi rồi.”

“Sao anh không đi?” Cô bé nức nở.

“Tuổi không lớn, sao trí nhớ kém vậy.” Đường Vân Thâm dí trán cô bé, “Giờ này ngày hôm qua, là ai nói với anh, muốn theo anh cả đời? Nhanh như vậy đã không cần anh nữa rồi à?”

Trương Khởi Nguyệt chun chun mũi, “Nhưng mà - - “

“Không có nhưng mà. Sau này, em sở đầu, anh ở đó.” Anh gần từng chữ.

Cuối cùng Đường Vân Thâm vẫn ở lại Thượng Hải, mang theo Trương Khởi Nguyệt ở trong một căn nhà nhỏ hai tầng của Đường Vân Tề trên danh nghĩa. Căn nhà nhỏ này rất yên tĩnh, ẩn ở sâu trong một ngõ nhỏ. Bên trong đầy đủ mọi thứ, còn có vài hòm tranh chữ, nhưng mà khiến Đường Vân Thâm vui sướng nhất là, lầu hai có đặt một cây đàn dương cầm. Tuy đàn dương cầm này không thể so với Mendelssohn ở dinh thự họ Đường kia, nhưng anh cũng rất mãn nguyện rồi.

Sau khi yên ổn lại, Đường Vân Thâm xin dạy học ở một trường trung học xa, sẵn đưa Khởi Nguyệt đi học. Hàng xóm mới cũng không biết anh, thấy anh ôn tồn lễ độ, Khởi Nguyệt nhu thuận lanh lợi, cũng rất quan tâm đôi anh em này.

Mất thấy, hòa bình sắp tới, năm tháng yên bình.

(Hết phần thượng, còn tiếp)

4. Quyển 2 - Chương 1: Không Gặp Thiên Nhân Không Mục Thành

Editor: Thoa Xù

Thời gian nhảy mất đã đến năm 1952. Trong năm này, chính quyền Nhân Dân Chính Phủ bắt đầu phỏng theo hình thức Xô Viết, tiến hành điều chỉnh tổng thể đối với tất cả các trường cao đẳng đại học trong cả nước.

Trương Khởi Nguyệt mười tám tuổi, chuẩn bị thi đại học, mà ba trường đại học St.Johan, Aurora, Hồ Giang danh tiếng của Thượng Hải lại bị xóa bỏ trong cuộc điều chỉnh. Hôm nay, cô đang cầm quyển “Giáo dục học” của Khải Lạc Phu ngăn người bên cửa sổ, đó là do Đường Vân Thâm mang về từ trường học, nói là mỗi người thầy đều phải học.

Cô nhớ bản thân mình đã từng lôi kéo Đường Vân Thâm, lập lời thề dưới gốc cây nhãn to lớn ở St.Johan, nhất định phải thi đậu vào đây nơi Cố Duy Quân (*) đã từng đi qua, hay trường đại học nổi tiếng của Lâm Ngữ Đường (*). Hiện tại, cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ, lần này đúng là vượt qua biển lớn mà. Giống như chuyến tàu lúc nửa đêm, bỗng nhiên mất đi ngọn hải đăng dẫn đường, khắp bốn phương là một màu tối đen, làm cho người ta không biết tiếp theo phải đi con đường nào.

(*) Cố Duy Quân: (29 tháng 1 năm 1887 - 14 tháng 11 năm 1985) là chính khách và nhà ngoại giao từ Trung Hoa Dân Quốc.

(*) Lâm Ngữ Đường: (10 tháng 10 năm 1895 – 26 tháng 3 năm 1976) là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới qua những tác phẩm viết bằng tiếng Anh, bàn về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.

“Khởi Nguyệt, ăn cơm thôi.” Mỗi ngày tan làm, Đường Vân Thâm đều mang thức ăn ở căn tin trường học về nhà, hâm nóng lại cho bữa tối của hai người.

Trương Khởi Nguyệt “Ơi” một tiếng, thu hồi tâm tư, thay bằng vẻ mặt tươi cười. Cô biết anh trải qua mỗi ngày giống như là bước trên tấm băng mỏng, nên không hề muốn anh phải lo lắng cho chuyện của mình.

“Sắp thi đại học rồi, em đã chuẩn bị được như thế nào?” Đường Vân Thâm gấp một miếng thịt, để vào chén của Khởi Nguyệt.

Khởi Nguyệt gấp thịt lên, lại để vào trong chén của Đường Vân Thâm. "Em là con gái đó, lần nào anh cũng gấp thịt cho em là muốn em trở nên mập ú hay sao?"

"Em quá gầy, mập lên một chút mới đẹp."

Anh vẫn đặt trở lại, Khởi Nguyệt không từ chối nữa, chỉ cười hỏi: "Anh Vân Thâm, nếu em thực sự trở thành một người vô cùng mập mạp, không có ai nguyện ý cưới em, vậy anh sẽ phải nuôi em cả đời sao?"

Đường Vân Thâm không trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại một câu: "Không phải anh vẫn đang nuôi sao?"

Khởi Nguyệt buông đũa xuống, im lặng một hồi.

Đường Vân Thâm nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn cô, lại nhìn không ra biểu tình của cô.

"Còn hai năm nữa là mười năm rồi." Cô nói rất nhỏ, nhưng anh đã nghe thấy rồi.

Anh ngẩn người, làm bộ không nghe thấy, bắt đầu vùi đầu ăn cơm. Đang ăn đột nhiên anh mở miệng nói: "Nghe nói, trường lớp của các em có ý với em."

"Anh nói Quý Đào sao?"

"Nghe nói nhân phẩm hay học vấn của cậu ta đều ưu tú, là một cậu trai tốt." Đường Vân Thâm nói xong, đột nhiên cảm thấy ngực có chút không thoải mái. Từ trước đến nay anh vẫn rất khỏe mạnh, nghĩ lại đại khái là tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay lại dậy quá sớm nên hơi mệt mỏi.

"Hôm nay, cậu ấy hỏi em muốn thi vào trường nào." Khởi Nguyệt nhìn chằm chằm Đường Vân Thâm, tiếp tục nói.

"Em trả lời như thế nào?" Đường Vân Thâm cảm thấy sự khó chịu này lại tăng thêm, xem ra hôm nay phải đi ngủ sớm một chút.

"Em nói, em muốn thi vào St.Johan."

"Nhưng mà không còn St.Johan rồi." Đường Vân Thâm nhú mày.

"Đúng rồi, cho nên em quyết định không thi nữa."

Đường Vân Thâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên: "Em vừa nói cái gì?!"

"Không có St.Johan, em sẽ không thi nữa." Trương Khởi Nguyệt bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, ánh mắt trong suốt.

"Không học đại học, em muốn làm cái gì?" Đường Vân Thâm nhìn cô, không hiểu sao lại thấy chột dạ.

"Em sẽ ở nhà mỗi ngày nấu cơm cho anh." Trương Khởi Nguyệt nhạy bén bắt được một tia dao động mỏng manh trong ánh mắt của anh, trong lòng nhin không được bày ra nụ cười giảo hoạt, cố ý nói: "Chịu đựng ăn mấy cái thức ăn căn tin này mỗi ngày như vậy là đủ rồi."

Đường Vân Thâm ngạc nhiên, anh không biết nấu ăn, lại càng không muốn để cho cô cả ngày bị nhiễm khói dầu, bởi vậy khi cô bất thành lời nói một câu như vậy làm cho anh không nói lại được gì.

"Ha ha." Nhìn bộ dáng quẫn bách của anh, cô không khỏi bật cười, "Anh Vân Thâm, em nói đùa đấy. Là thế này, mấy ngày trước em nhìn thấy trường tiểu học đối diện ngoài đường lớn thông báo tuyển dụng giáo viên, chỉ cần tốt nghiệp trung học. Em liền đi thử. Người ta nói ngày mai là có kết quả, em hứa với anh, nếu không trúng tuyển, em liền chuyên tâm thi đại học. Có được không?"

Đường Vân Thâm nhú mày, rơi vào trầm tư. Anh biết có rất nhiều lời cô sẽ không nói ra, nhưng anh biết. Cô xuất thân từ gia đình tư bản, cha mẹ lại là đại Hán gian, hiện giờ có một số trường học cho dù cô có tâm và có năng lực, nhưng chưa chắc sẽ nhận cô. Nếu có thể sớm đi làm, như vậy biết đâu vẫn tốt hơn.

"Em trưởng thành rồi, anh cũng không làm chủ cho em được nữa. Em tự quyết định đi." Cuối cùng Đường Vân Thâm vẫn bất đắc dĩ thở dài.

Từ ngày nhắc tới Quý Đào, Thì Quý Đào này bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt của Đường Vân Thâm. Khởi Nguyệt đi dạy học, mỗi ngày cậu ta bắt đầu tới chờ, rồi mỗi ngày đều đưa cô về, luôn biểu

cho Đường Vân Thâm một ít trái cây, "Anh hai, anh hai" gọi hết sức thân thiết, có vẻ rất giống thành viên trong gia đình họ. Nhìn qua Khởi Nguyệt cũng có chút hảo cảm với cậu ta, mỗi lần về đều cười rất vui vẻ.

Chỉ là gần đây Đường Vân Thâm lại cảm thấy ngực càng ngày càng không thoải mái, giống như bị bệnh nan y vậy. Buổi tối trần trọc, sao cũng ngủ không được, ban ngày lại thờ thẩn lơ ngơ, giống như trên thế giới này chỉ còn lại mình anh cô độc.

Hôm nay lúc ăn cơm, dưới ánh đèn Trương Khởi Nguyệt nhìn thấy quầng đen dưới mắt Đường Vân Thâm, chân mày nhíu lại.

"Anh Vân Thâm, gần đây anh bị làm sao vậy?"

Đường Vân Thâm nhìn nhìn cô, bất chợt không biết nên nói cái gì. Gần đây anh luôn có một loại cảm giác, giữa anh và cô đã ít trò chuyện.

"Ngày mai, bữa tối ngày mai chúng ta ra ngoài tiệm ăn." Đường Vân Thâm đột nhiên nói.

Trương Khởi Nguyệt sững sốt, cô biết rõ tình hình trong nhà, lấy đâu ra tiền dư để ăn ngoài tiệm chứ? Nhưng Đường Vân Thâm cũng không nói gì thêm.

Ngày hôm sau, như thường lệ sáng sớm Quý Đào đã sớm tới đón Trương Khởi Nguyệt, nhưng lúc hết giờ làm, Trương Khởi Nguyệt trở về một mình. Đường Vân Thâm nhìn cô, vẫn không nói gì, trực tiếp dẫn cô ra ngoài.

Bữa cơm này Đường Vân Thâm gọi món ăn, đều là món Khởi Nguyệt thích ăn. Bữa ăn này giữa hai người đặc biệt ngậm ngùi, đều không nói chuyện, chỉ vui đùa vào ăn, thậm chí còn không nhìn nhau.

Lúc ra khỏi quán ăn thì trời đã tối rồi. Trên đường gió thổi hiu hiu, người cũng rất ít.

"Anh Vân Thâm." Trương Khởi Nguyệt đột nhiên đưa tay ôm lấy cánh tay Đường Vân Thâm.

Anh dừng bước.

"Anh thích em đúng không?" Cô cắn chặt răng, nhưng cuối cùng vẫn hỏi.

Đường Vân Thâm im lặng một lúc lâu, chỉ nói một câu: "Em đừng có tùy hứng nữa."

"Em cứ tùy hứng đó, nếu không thì em sẽ không đến hôm nay mới hỏi." Trương Khởi Nguyệt rơi nước mắt, "Đã nhiều năm như vậy rồi, sao anh cứ từ chối đối tượng mà mọi người giới thiệu cho anh? Sao anh lại khó chịu khi em với Quý Đào qua lại với nhau? Tại sao chứ --"

"Đâu có nhiều tại sao như vậy chứ." Đường Vân Thâm cắt ngang cô, suy nghĩ một hồi, lại bổ sung một câu, "Anh là thành phần bất hảo, tội tình gì lại hại người ta chứ. Có thể yên ổn sống hết cuộc đời này là anh thấy đã đủ lắm rồi."

"Anh đã bán con dấu mà chú Đường đưa cho chúng ta." Nếu đã nói rõ, hôm nay cô muốn lôi ra chân tướng sự việc. Lúc cô phát hiện bọn họ đều có một con dấu, cái của anh chỉ còn cái hộp không, vậy thì đã hiểu rõ ý nghĩa của bữa cơm này.

Anh muốn ép bản thân mình buông bỏ.

"Là vật ngoài thân, đổi lại một bữa ăn no mà thôi." Đường Vân Thâm khẽ nói.

"Em cũng là thành phần bất hảo, không sợ anh liên lụy." Cô kiên trì.

"Con gái dầu gì cũng khác. Anh hi vọng, em có được nơi chốn tốt thôi." Anh không muốn nói nữa, sợ bản thân mình không kiên trì chịu không nổi đã kích, "Đi thôi."

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu vào cửa sổ, chiếu đến trên bàn cơm, vừa vặn chiếu đến bánh quẩy mà Đường Vân Thâm mua sáng nay. Đường Vân Thâm chú trọng việc ăn uống, đã sớm cắt bánh quẩy thành đoạn ngắn, bên cạnh còn để một chai xì dầu. Trương Khởi Nguyệt vui đùa ăn cháo, Đường Vân Thâm nhìn nhìn cô, không ai mở miệng trước.

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền não phá vỡ sự im lặng trong nhà họ Đường. Hai người trước sau nhìn về phía cửa, vừa đúng lúc có người bước đến từ phía ngược sáng. Người này thân hình cao gầy, có vài phần giống với Đường Vân Thâm. Bởi vì cửa đã rộng mở, anh ta liền gõ tượng trưng mấy cái vào cửa.

"Mời vào." Đường Vân Thâm để đũa xuống, đứng lên.

Bước vào là một người đàn ông lịch sự mang mắt kính. Trên tay anh ta cầm một cái túi giấy màu nâu, trên mặt là nụ cười ôn hòa.

"Chào anh chị, tôi đây họ Đường, Đường Tranh, là người mới đến thuê nhà bên cạnh. Đây là chút quà mọn, mong rằng sau này sẽ chiếu cố nhiều hơn."

Sau một màn chào hỏi, Đường Vân Thâm biết được đôi chút, hàng xóm mới đến chính là đôi vợ chồng trẻ. Người chồng là Đường Tranh, là hiệu trưởng mới điều tới của trường trung học nổi tiếng Hoa Sơn. Người vợ là Đàm Vân, là giáo viên tiểu học môn ngữ văn, vừa khéo đang muốn đến trường của Khởi Nguyệt để báo danh. Nhà bọn họ còn có một con mèo đen gọi là Pandora.

Đường Tranh đến chào hỏi tạm thời hóa giải tình cảnh gượng gạo lúng túng của Đường Vân Thâm và Trương Khởi Nguyệt. Trương Khởi Nguyệt chủ động yêu cầu đi cùng Đàm Vân đến trường học, đương nhiên Đường Tranh vô cùng cảm kích.

Nhìn bóng lưng rời đi của Đường Tranh, Đường Vân Thâm hỏi: "Sao Quý Đào còn chưa tới?"

"Sáng hôm qua, em đã ngã bài với anh ấy rồi. Cứ kéo anh ấy tới đây để thử anh, làm cho em cảm thấy bản thân mình thật hèn hạ." Khởi Nguyệt cay đắng cười, "Anh Vân Thâm, em sẽ không làm như vậy nữa."

"Em..." Đường Vân Thâm nghẹn lời.

"Anh có nhớ không, có một lần anh Vân Tề mang đến một quyển sách, nói là anh phải đọc nó."

"Hiểu châu từ?"

"Ừm, về sau các anh cùng nhau thảo luận về quyển sách này. Anh nói, thích nhất một câu trong đó, "Không gặp thiên nhân không mục thành"(*)."

(*) Không rõ câu này là Khởi Nguyệt ám chỉ chuyện tình cảm của cô và Vân Thâm hay ám chỉ chuyện chung chí hướng của Vân Thâm và Đường Tranh, nhưng theo hướng nào cũng hợp lý.

Đường Vân Thâm chăm chú nhìn người trước mặt, bốn mắt nhìn nhau, "Miếu cô tương đối tiện di tình", trong lòng anh hiểu rõ, lại chỉ có thể thở dài.

"Em cũng thích nhất câu này." Cô nở nụ cười.

Những ngày tiếp theo, tuy rằng thời cuộc ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhưng với Đường Vân Thâm và Trương Khởi Nguyệt lại là những ngày tháng bình yên hiếm thấy. Dường như bọn họ đã đạt đến kiểu hiểu ngầm nào đó, không ai chạm đến điều riêng tư trong nội tâm sâu thẳm của mỗi người.

Bởi vì Pandora nên Khởi Nguyệt thích mèo. Một hôm thấy một con mèo lang thang ở bên đường cạnh công viên, liền phần khởi mang về. Đó là một con mèo mướp, Khởi Nguyệt gọi nó là Tango. Lúc Tango mới tới thì sợ hãi rụt rè, nuôi dưỡng vài ngày liền vùng lên uy phong lẫm lẫm, đặc biệt trời vừa tối là thích chạy theo đánh nhau với Pandora.

Chính vì vậy mà Khởi Nguyệt vô cùng phiền não. Đường Vân Thâm thì ngược lại, lúc Tango vừa tới về mặt vô cùng ghét bỏ, hiện tại nuôi dưỡng phát sinh cảm tình, ngược lại với Khởi Nguyệt anh rất để ý đến nó. Mỗi lần vừa nghe động tĩnh liền gấp rút mặc thêm áo khoác, cầm cây gậy dựng ở góc tường, xông ra giúp sức. Đàm Vân thương tiếc cho Pandora, lại trở mặt với Đường Vân Thâm, vì thế mỗi lần ở trường đều đi theo Khởi Nguyệt nói bóng nói gió về chuyện trẻ con này.

Hôm nay, Đường Vân Thâm lại cầm gậy định chạy đi, Khởi Nguyệt kêu anh lại.

"Anh Vân Thâm, anh không sợ hiệu trưởng Đường cũng xông ra giúp đỡ Pandora sao?"

Đường Văn Thâm nhướn mày, "Anh ta sẽ không, mỗi ngày hiệu trưởng Đường đều rất bận bịu, nào có thời gian nhàn rỗi như anh đây? Mà những người thuộc về khoa học kỹ thuật như họ, không có nhiều... cảm xúc như thế." Vừa nói xong, lại chạy vội ra ngoài.

Khởi Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến chỉ là một con mèo mà Đường Văn Thâm đã bảo vệ che chở như vậy, nếu như là con của mình... Không biết cuộc đời này, anh và cô sẽ có hay không.

Mùa thu năm 1957, Đường Văn Thâm lại rơi vào vòng xoáy của cuộc vận động "Chống lại cánh Hữu". Trong nhà tất cả ruộng hòm đựng thư họa đều bị khiêng đi, còn đàn Piano mà anh trân ái nhất, bị đập nát nhừ. Trương Khởi Nguyệt nhìn sàn nhà bừa bộn, khóc không ra nước mắt. Mãi cho đến mùa xuân hai năm sau, anh mới được thả về.

Khởi Nguyệt nhận được thông báo cho phép cô đi đón người, nhưng khi cửa sắt mở ra để phóng thích Đường Văn Thâm, trong lòng Khởi Nguyệt dâng lên một tia hoảng sợ. Cô biết rõ anh ở trong đó tất nhiên sẽ không dễ chịu, nhưng nghĩ đến bất kể như thế nào, chỉ cần anh còn một lòng nhiệt huyết, đối với cô mà nói là quá tốt rồi.

Cô hít sâu một hơi, chỉ nghe thấy trái tim trong ngực đập loạn thành thịch.

Đường Văn Thâm bước ra ngoài. Mái tóc vốn ngắn giờ đã hơi dài, mà còn cẩu thả lộn xộn. Trước kia đáng người anh đâu ra đây, mà bây giờ đáng người thay đổi trở nên gầy còm, trước kia thân người thẳng đứng, mà bây giờ lưng đã hơi còng...

Khởi Nguyệt chạy lên phía trước lau đi vết bẩn trên má anh, phía trên đầu có một vết máu thật dày dính chặt cứng và khô ráp. Ánh mắt anh hơi lơ đãng, còn trên môi thì đầy những vết nứt nẻ. Cho dù vừa rồi đã chuẩn bị tốt tâm lý, bây giờ Khởi Nguyệt vẫn không cách nào kìm nén cứ để nước mắt rơi như mưa. Cô ôm lấy Đường Văn Thâm, còn anh chỉ đỡ dựa vào cô, cô hôn lên vết nứt nơi khóe môi anh, anh lại vô tri vô giác.

"Anh Văn Thâm, chúng ta về nhà thôi." Khởi Nguyệt đưa tay lau nước mắt, lấy áo khoác bông khoác lên cho Đường Văn Thâm, đỡ anh dậy đi về nhà. Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, trên đường chỉ còn lại ánh sáng mờ sau cùng.

Hơn hai tháng sau, Đường Văn Thâm mới từ từ khôi phục. Anh quyết định không đề cập tới những tháng ngày bị giam giữ kia, Khởi Nguyệt cũng không hỏi. Chẳng qua là trước kia anh rất ít khi uống rượu, bây giờ lại tiêm nhiễm thói nát rượu. Bởi vì lao động trong nhà tù đã tổn hại sức lực anh hổng hết rồi, thời tiết âm u lạnh lẽo một chút là toàn thân đều đau nhức, chỉ có thể dựa vào chất cồn để trải qua giây vò đó.

Thế nên Khởi Nguyệt lại đi tìm Quý Đào. Quý Đào tốt nghiệp sau đó được phân đến xưởng rượu, càng có thể thuận tiện mua được rượu. Hôm nay, Khởi Nguyệt đang nấu không ít đồ ăn, Quý Đào khẳng khái đưa rượu đến nhà cô.

"Cám ơn." Khởi Nguyệt lấy tiền đưa cho Quý Đào.

Quý Đào lại trực tiếp nắm tay cô. Khởi Nguyệt sợ Đường Văn Thâm nghe được, chỉ cố gắng tránh ra, nhưng không có mở miệng nói.

"Mình không để tâm chuyện trước đây của cậu, mình cũng không để tâm cậu có thích mình hay không." Quý Đào lại cố ý nói lớn tiếng, anh chính là muốn để cho Đường Văn Thâm nghe được, "Mình chỉ muốn bảo vệ cậu, chăm sóc cậu."

Đường Văn Thâm đương nhiên nghe được, anh từ từ nắm chặt nắm tay, mặc cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Máu đã rỉ ra nhưng anh vẫn không kìm chế nổi cơn thú đang rít gào trong lòng. Anh đấu tranh rồi rút ra một con dao găm từ dưới gối, xấn tay áo của mình lên --

Da dẻ của cánh tay này đã không còn tốt nữa rồi. Từ sau khi trở về, anh đau nhức liền muốn uống rượu, uống rượu rồi thì không khống chế được muốn nổi giận. Anh sợ làm tổn thương đến Khởi Nguyệt, đành phải trốn đi, rạch một đường rồi một đường trên cánh tay, mãi cho đến khi cảm nhận được đau đớn đã che giấu tất cả các cảm quan...

Mấy lần anh đều muốn khuyên cô buông bỏ mình, tiếp nhận Quý Đào. Nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng thì nhìn đến ánh mắt của Khởi Nguyệt, lại nuốt trở về. Bởi vì anh sợ, sợ tự mình cho là đúng cũng sẽ xúc phạm tổn thương tới cô.

"Thực xin lỗi. Cậu đi đi." Anh nghe cô nói.

Cô vẫn cứ cự tuyệt.

5. Quyển 2 - Chương 2: Vân Thâm Ở Đâu

Editor: Thoa Xù

Năm 1967, Đoàn Ngo.

Đứa con đầu tiên của Đường Tranh và Đàm Vân được sinh ra. Là con trai, bọn họ đặt tên cho cậu bé là Mục Lăng. Đường Vân Thâm và Trương Khởi Nguyệt cùng đi chúc mừng, nói ra cũng thật kỳ lạ, đứa nhỏ này vừa nhìn thấy Trương Khởi Nguyệt vậy mà lập tức cười khanh khách.

Đàm Vân nói nhất định là cậu bé vô cùng thích Khởi Nguyệt.

Nhưng vui mừng không được bao lâu, tai họa lại giáng xuống một lần nữa. Lần này, Đường Tranh là đối tượng chính. Mỗi lần khi xét xử Đường Tranh, Đường Vân Thâm và một thầy giáo khác họ Trương cũng sẽ bị kéo theo cùng. Trước ngực mỗi người bọn họ đều bị treo lên một tấm thẻ khác nhau, rồi sau đó ngồi "Hình thức bắn khí"(*) điều phố thị chúng.

(*) Raw là " ", các bạn search google hình ảnh sẽ thấy được cái hình phạt này, nói trước là mấy cái hình phạt dính đến chính trị tra tấn tinh thần và thể xác kinh khủng, các bạn cân nhắc rồi hãy xem nhe.

Tính tình Đường Tranh mạnh mẽ can trường, lần nào cũng bị thương thảm nhất. Đường Vân Thâm đã trải qua một lần trước nên cũng lạnh nhạt hơn nhiều. Mỗi lần xét xử xong đều tự mình về nhà, tấm thẻ trước ngực "Ngư Quỷ Xà Thần" (*) không được tháo xuống. Dọc đường đi, còn có người đi theo phía sau giễu cợt, hô lớn "Đã đảo người có địa vị học theo phản động". Anh chỉ có thể cố gắng dùng sức nắm lấy Đường Tranh, cố gắng hết sức khuyên nhủ anh ấy một chút.

(*)Ngư Quỷ Xà Thần: yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa.

Sáng sớm hôm nay, Đường Vân Thâm chỉ thấy tình trạng của Đường Tranh rất không tốt, tinh thần đã nhanh chóng tiến gần đến bờ vực chực chờ sụp đổ. Vì thế, anh cắn chặt răng, lén đổi tấm thẻ của hai người. Kết quả, anh trở thành Đường Tranh, bị người ta dùng nước sôi đổ lên trên lưng, dán thêm những tờ báo lớn để thị chúng, còn bị người ta cạo đi phần nửa râu tóc.

Buổi tối, Khởi Nguyệt xử lý vết thương cho anh, bỗng dưng khóc nức lên.

"Sao hôm nay anh lại thành nhân vật chính vậy?"

Vân Thâm cũng không giải thích thêm, chỉ rót cho mình một ly rượu, cười nói với Khởi Nguyệt: "Bọn họ râu ông nọ cắm cằm bà kia, anh nhờ được phúc phần của hiệu trưởng Đường mà giá trị con người tăng gấp bội. Nhìn xem, không có râu, có phải anh trẻ ra một chút hay không?"

Khởi Nguyệt không hỏi tới nữa, chỉ rơi lệ, cuộn cuộn liên tiếp không ngừng được.

Nhưng mà Đường Vân Thâm dụng tâm chịu khổ vẫn không thể nào cứu được Đường Tranh.

Rạng sáng ngày tiếp theo, Đường Tranh liền nhảy sông Hoàng Phố. Đàm Vân nghe tin, liền hôn mê bất tỉnh. Khởi Nguyệt ở bên cạnh chăm sóc cô ấy một tuần. Thấy cô ấy tỉnh lại vài lần đều là ý thức mơ hồ, không phải xem cô là Đường Tranh, thì cũng tìm Pandora khắp nơi.

Pandora đã mất tích hơn nửa năm rồi. Trước khi Tango ăn nhầm thuốc diệt chuột, giãy đạp lung tung giày vò một trận trên đất, cuối cùng chết trong lòng Đường Vân Thâm. Mỗi khi Đàm Vân nhắc tới Pandora, Khởi Nguyệt cũng khóc một hồi. Khởi Nguyệt khóc, Đàm Vân liền sưng sờ nhìn cô.

Tâm tình hai người cứ như vậy trải qua hơn một tháng, Khởi Nguyệt ở bên cạnh Đàm Vân đến khi cô ấy tỉnh táo lại.

Hôm nay, cô ấy kéo tay Khởi Nguyệt lại: "Khởi Nguyệt, đáp ứng chị một chuyện."

Hai mắt Khởi Nguyệt đã sưng lên, cố gắng không khóc gật đầu.

"Nếu như chị có xảy ra chuyện bất trắc, hy vọng em và Đường tiên sinh có thể thu nhận và giúp đỡ Mục Lăng."

Nghe Đàm Vân nói lời uỷ thác như vậy. Khởi Nguyệt sợ cô ấy nghĩ quẩn, vừa gật đầu lại vừa lắc đầu.

"Đáp ứng chị đi!" Đàm Vân ngửa mặt lên, đôi mắt chăm chú nhìn Khởi Nguyệt.

"Cô giáo Đàm, sẽ không đâu, chị không có việc gì đâu. Mục Lăng còn nhỏ, chị không đành lòng... có đúng không?" Khởi Nguyệt muốn trấn an cô ấy, lại muốn dùng Đường Mục Lăng xoa dịu ổn định cô ấy.

"Chị nói là nếu như." Giọng nói của Đàm Vân vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn cứ nhất định bắt Khởi Nguyệt phải đưa ra câu trả lời.

"Được. Em đồng ý." Khởi Nguyệt biết không thể không đáp lại, lại kiên quyết hạ quyết tâm, "Một lời đã hứa, nhất định phải làm theo lời dặn."

Khi Khởi Nguyệt nhìn thấy Đàm Vân lần nữa, trong mắt cô ấy là một màu đỏ tươi. Cô ấy cắt đứt động mạch trên cổ tay mình, miệng thì thảo gọi: "Anh Tranh..."

Khoảnh khắc đáp ứng Đàm Vân, Khởi Nguyệt liền biết sẽ có ngày hôm nay. Bởi vì cô biết rõ, tình cảm nồng nàn hẹn ước đó nhất định sẽ sinh tử cùng theo.

Nhiều năm sau, có một vở kịch truyền hình tên là "Tuyệt Sơn Phi Hồ", Đường Mục Lăng đặc biệt thích xem. Trong vở kịch phụ nhân của Hồ Nhất Dao là Băng Tuyết Nhi đã tự vẫn trước, nói với Miêu Nhân Phụng: "Miêu đại hiệp, ta vốn đã đồng ý với đại ca của chúng ta, muốn tự tay nuôi lớn con thơ. Nhưng trong năm ngày này, thân kiến Miêu đại hiệp can đảm hơn người, nghĩa trọng như núi. Người đã đồng ý chiếu cố tiểu hài tử, ta liền lên lưỡi biếng một phen, không chịu đựng nổi sự đau khổ của hai mươi năm qua." Trương Khởi Nguyệt chăm chú nhìn màn hình ti vi, giống như gặp lại được cố nhân. Cô nói với Mục Lăng, mẹ của con cũng như vậy.

Sau đó, Đường Vân Thâm bị đẩy đi lao động khổ sai ở chuồng bò. Một lần đi hết sáu ngày, mỗi ngày năm giờ rưỡi đã ra khỏi nhà, mười hai giờ về nhà ăn cơm trưa, một giờ lại xuất phát, đến năm giờ rưỡi lại trở về. Có đôi khi ra ngoài lao động lại không thể về nhà, chỉ có thể lót rơm rạ khô trên mặt đất, ngã xuống liền ngủ. Lúc vào đông, nửa đêm rét cóng tỉnh dậy, cả người đều là tuyết.

Mà lúc quay về nhà, anh vẫn cảm nhận được niềm vui của một nhà ba người. Khởi Nguyệt thay tã cho tiểu Mục Lăng, anh liền ở bên cạnh lo lắng, một khi thay xong, anh liền ẵm bồng trên đùi. Ngược lại Vân Thâm rất được tiểu Mục Lăng yêu thích.

Sinh hoạt ở chuồng bò liên tục vài năm, tuy rằng thân thể Đường Vân Thâm càng ngày càng kém, nhưng tinh thần của anh đã có chuyện để gửi gắm. Nhìn Đường Mục Lăng dần dần lớn lên, anh nhớ lại, có lẽ là ông trời muốn dùng phương thức này, tác thành cho anh và Khởi Nguyệt.

Năm 1975, giữa xuân.

Toàn thân Đường Vân Thâm đột nhiên co giật, đưa đến bệnh viện kiểm tra, là ngộ độc dẫn đến viêm phổi. Bác sĩ cho thuốc, rồi bảo anh về nhà nghỉ ngơi. Cuối cùng cũng có "Ngày nghỉ" lâu dài, Đường Vân Thâm cảm thấy đây là ông trời bố thí cho anh, nên đặc biệt quý trọng. Anh lên ăn cơm trên nấp cây đàn trong nhà, khi cơm nước xong liền lật bàn ăn qua, nhẹ nhàng dạy tiểu Mục Lăng chơi đàn dương cầm. Đường Mục Lăng dường như đặc biệt có tư chất âm nhạc, vậy mà cũng học được ra trò. Điều này cũng làm cho Đường Vân Thâm vui sướng vạn phần.

Một ngày đầu thu, lúc Đường Vân Thâm đang ăn cơm, phát hiện tay cầm muỗng của mình đột nhiên không nhắc lên nổi. Rồi sau đó bắt đầu hô hấp dữ dội, hoàn toàn nói không ra lời. Lúc này Khởi Nguyệt và Mục

Lăng đều không có ở nhà, trong lúc hít thở không thông và đau đớn tột cùng, Đường Vân Thâm dứt khoát nằm bò trên bàn, nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, anh hơi hòa hoãn lại. Lúc này, đột nhiên có một đám người xông vào trong nhà. Bọn họ túm lấy quần áo của anh rồi xách anh lên, ném qua một bên giống như vứt giẻ rách, sau đó bắt đầu đập phá lục tung một trận. Rốt cuộc có người phát hiện Đường Vân Thâm giấu một cái hộp gỗ ở dưới giường. Mở ra thì thấy toàn bộ là thuốc của bệnh viện đã phát cho anh.

”Đường Vân Thâm cố ý không uống thuốc, muốn ở nhà nghỉ ngơi!” Có người hô to lên.

Vì thế cả một đám người xông tới, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh một phen.

Anh cố gắng chịu đựng, âm thầm đếm số. Anh nói với bản thân nhất định phải tiếp tục chống đỡ. Anh không thể chết được, nếu anh chết, Khởi Nguyệt sẽ một mình nuôi dạy Đường Mục Lăng. Đường Mục Lăng còn có bọn họ thu nhận và giúp đỡ, còn Khởi Nguyệt thì ai sẽ thu nhận và giúp đỡ cô đây?

Nhưng cái đám người kia hoàn toàn không có ý định từ bỏ ý đồ, ngày nào bọn họ cũng canh giữ ở nhà anh, chờ Khởi Nguyệt vừa về đến đã muốn bắt cô đi rồi. Bọn họ muốn thẩm vấn cô, tội đã bao che cho Đường Vân Thâm.

Đường Vân Thâm vô cùng hối hận, anh đau đớn tự hỏi vì sao lại phải ích kỷ như vậy lại ở bên cạnh Khởi Nguyệt. Anh dùng chút sức lực còn sót lại, bước đến giữ chặt Khởi Nguyệt, phát điên lên trách mắng rồi đánh cô. Đánh xong lại nhấc ghế lên, nện về phía đám người đang đang hả hê đứng giữa xem náo nhiệt. Thể lực suy yếu dĩ nhiên là không còn chút sức mạnh nào, đám người kia chế giễu giống như anh chỉ đá tới một quả bóng cao su, cuối cùng nghênh ngang bỏ đi.

Đường Vân Thâm thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng rốt cục cũng được đặt xuống. Anh biết, cuối cùng anh đã biết là mình phải rời khỏi Khởi Nguyệt. Anh không thể lại làm liên lụy đến cô, bất luận là thân thể hay thân phận.

Đường Vân Thâm rời khỏi nhà.

Mỗi ngày Trương Khởi Nguyệt đều đi sớm về trễ để tìm anh, bất kể là mưa gió hay sương mù. Bến Thượng Hải lớn như vậy, cô hận không thể lật tung lên, mỗi một góc ngách đều đã tìm kỹ lưỡng đến mấy lần.

Ngày hôm đó mặt trời chiếu xuống cảnh sắc tươi đẹp, sáng sớm Trương Khởi Nguyệt lại ra ngoài. Đường Mục Lăng đã quen với chuyện ở nhà một mình. Cậu nhỏ leo lên bàn ăn, thận trọng nhớ lại Đường Vân Thâm đã từng dạy cách đặt để từng ngón tay của cậu. Đột nhiên nghe thấy phía cửa có tiếng kêu meo meo. Cậu vịn bàn, cẩn thận bước qua đó xem. Chỉ thấy một con mèo đen đang lặng lẽ nhìn cậu, lại kêu meo một tiếng. Cậu bước lại ôm con mèo đen, mơ hồ hỏi: ”Pandora?”

Trương Khởi Nguyệt có nhắc đến với cậu, nhà của cậu đã từng có một con mèo đen tên là Pandora, đặc biệt là bảo bối của mẹ cậu, sau đó Pandora bỏ đi, bọn họ đã tìm rất lâu nhưng không tìm được.

Đường Mục Lăng lẳng lặng nhìn con mèo đen dịu dàng ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của cậu, thầm nghĩ rằng: Con này nhất định là Pandora rồi. Pandora trở lại, dĩ Khởi Nguyệt nhất định sẽ rất vui, Pandora cũng đã trở về, vậy thì chú Vân Thâm cũng nhất định sẽ trở về.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-che-mu-mit-biet-la-di-dau>